

Arrest

nr. 308 410 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. ALEXANDER
Zwijnstraat 3
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. ALEXANDER en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 juni 2023 dient verzoekende partij een aanvraag (bijlage 19ter) van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 12 december 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM
HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.06.2023 werd ingediend door:

*Naam: M. Voornaam: S. Geboorteplaats: (...)
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.) Geboortedatum: (...)1965 RR: xxxxxxxx
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan als vader van M. K. S. (RR: xxxxxxxx) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

De familieleden bedoeld in artikel 40bis §2.eerste lid.4", mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. (eigen onderlijning)

Artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat:

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41. tweede lid. van de wet;

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2. die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

Ter staving van de identiteit van mijnheer werd een verstreken paspoort voorgelegd, uitgereikt door Zaire. Vooreerst, het paspoort met nr. x xxxxxx werd afgeleverd op 02.07.1985 en had een geldigheidsduur tot 01.07.1988. Aan de hand van dit oude document kan betrokkene uiteraard niet geïdentificeerd worden. Zaire hield bovendien op te bestaan sinds 1997. Het document is dus reeds jaren vervallen en kan onmogelijk gebruikt worden om betrokkene heden mee te identificeren.

Aangezien betrokkene nalaat een geldig identiteitsdocument voor te leggen conform voornoemde wetsartikelen voldoet hij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ouder van een Belgisch kind.

Geen van de andere voorgelegde documenten ter staving van de aanvraag, doet afbreuk aan dit gebrek.

Betrokkene kan geen toepassing genieten van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesamenvatting herhaalt verzoekende partij haar middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en repliceert zij op de nota met opmerkingen van de verwerende partij:

“Eerste middel: schending van art. 62 § 2 1ste lid Vreemdelingenwet; schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

1. De aanvraag werd niet uitsluitend gedaan in hoedanigheid van vader van K. M., zoals de bestreden beslissing stelt, maar evenzeer in hoedanigheid van echtgenoot van de Belgische S. D.

In de nota stelt verweerster : “Waar verzoekende partij nog stelt niet uitsluitend een aanvraag ingediend te hebben in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, maar tevens in functie van zijn Belgische echtgenote, merkt verwerende partij op dat er enkel een aanvraag 19ter werd ingediend in functie van het minderjarig Belgisch kind”

Stuk 23, de brief van de raadsman dd 09/jun 2023 die, samen met het stukkenbundel, ter aanvraag diende, is nochtans duidelijk : “Cliënt vraagt gezinshereniging aan met zijn partner en kinderen, die van Belgische nationaliteit zijn.”

Wanneer een verzoeker bij de overheid een gezinshereniging indient met zijn partner, en diezelfde overheid nadien in alle talen dergelijke aanvraag – die zwart op wit staat – ontkent, wordt niet enkel manifest de zorgvuldigheidsplicht, maar evenzeer het vertrouwensbeginsel geschonden. Een zorgvuldige overheid beschaamt niet op dergelijke wijze de rechtmatige verwachtingen van haar onderhorigen.

2. Ten onrechte verwijst de bestreden beslissing dan ook uitsluitend naar art 40ter § 2, 1ste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat uitsluitend betrekking heeft op vaders en moeders van minderjarige Belgen.

Door te weigeren de aanvraag te beantwoorden als echtgenoot van de Belgische Saskia De Blaere, waarbij geenszins de vereiste van bewijs van identiteit geldt door middel van een geldig identiteitsdocument, maar het bewijs evengoed kan geleverd worden door middel van een vervallen paspoort (quod in casu) of enig ander bewijs van identiteit, schendt de bestreden beslissing de aangehaalde rechtsnormen.

De identiteit van verzoeker is verweerster maar al te goed bekend, gezien deze terug te vinden is in alle documenten van het stukkenbundel, die afgeleverd werden door Belgische rechtsinstanties of administratieve overheden.

Verzoeker wordt sinds jarenlang erkend als dusdanig in het Rijksregister (stuk 21), hij wordt door de ambtenaren van de Burgerlijke Stand en Bevolking erkend in zijn identiteit, en dit niet enkel bij zijn huwelijk, als bij de geboorte van zijn kinderen. De Commissie Voorwaardelijke Invrijheidstelling (stuk 11) en de Strafvuistvoeringsrechtbank (stuk 19) hebben geen enkel probleem inzake de correcte identiteit van verzoeker, net zomin als zijn schuldbemiddelaar (stuk 12) als werkgever en sociale instanties (stukken 1718)

Tweede middel: schending van art. 40 § 2, 1ste lid Vreemdelingenwet; schending van art 52 § 2, 1° Vreemdelingenbesluit; schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

3. Ondergeschikt, voor zover de aanvraag ook betrekking heeft op gezinshereniging met zijn kinderen, eist de bestreden beslissing ten onrechte dat enkel nog een geldig paspoort zou kunnen voorgelegd worden als bewijs van identiteit.

Art 52 Vreemdelingenbesluit, dat uitvoering geeft aan artikel 40ter Vreemdelingenwet, en dat eveneens aangehaald wordt in de bestreden beslissing, bepaalt dat de identiteit bewezen wordt overeenkomstig artikel 41 Vreemdelingenwet. Volgens dat artikel, dat uitgevoerd wordt in artikel 47 Vreemdelingenbesluit, kan het bewijs van identiteit ook op andere manieren geleverd worden, zoals bvb met een vervallen paspoort of ieder ander bewijs van identiteit

Deze soepele regels voor het bewijs van identiteit komen voort uit het Unierecht (zie HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99). Het is moeilijk in te zien waarom dezelfde bewijsregels niet van toepassing zouden zijn op het verblijfsrecht van ouders van een minderjarig Belgisch kind. Ook dat verblijfsrecht vloeit immers voort uit het Unierecht (zie HvJ 8 maart 2011, Zambrano, C-34/09).

4. Hoedanook kan de redengeving dat verzoeker niet zou kunnen geïdentificeerd worden aan de hand van het verstrekte paspoort, uitgereikt door Zaïre, niet volstaan als draagkrachtig.

Een “geldig identiteitsdocument” is immers ruimer dan een geldig paspoort.

Verzoeker heeft immers ook een gelegaliseerd geboortecertificaat voorgelegd, afgeleverd door de huidige Congolese Democratische Republiek (stuk 2). Daaruit blijkt dat, door de vernietiging van de archieven, een uittreksel uit de geboorteregisters moeilijk is, maar de consul-generaal attesteert op geldige wijze dat verzoeker op 12 januari 1965 geboren is te Kinshasa.

Het is voor verzoeker op heden onmogelijk om een nieuw paspoort te krijgen van de diplomatieke diensten van de Congolese Democratische Republiek. Verzoeker heeft zich reeds verschillende keren aangemeld bij de Congolese ambassade te Brussel met zijn vervallen paspoort en geboortecertificaat.

De diplomatieke vertegenwoordiging eist dat hij een bewijs zou voorleggen van de geboorteplaats , dat afgestempeld is door lokale autoriteiten. Deze werkwijze is voor verzoeker materieel onmogelijk omdat hij België niet kan verlaten en niemand kan mandateren die deze stukken kan verkrijgen in Congo zelf.

Dat neemt niet weg dat verzoeker reeds sinds jaar en dag erkend wordt door de ambtenaren van de Burgerlijke Stand en Bevolking en deze een attest van immatriculatie (stuk 24) afleverde met foto van verzoeker. Verweester kan bezwaarlijk ontkennen dat de gegevens in het Rijksregister (stuk 21) volledig overeenstemmen met alle overige voorgelegde stukken en dat het bewijs van identiteit aldus ook geleverd wordt door de opname in het Rijksregister

5. In de nota stelt verweester dat , inzoverre verzoeker naar een gelegaliseerd geboorteattest verwijst, verzoeker aan de van nieuwe gevoegde stukken bij het verzoekschrift de motieven in de beslissing zou trachten te weerleggen, en repliceert verweester dat deze nieuwe stukken laattijdig aan haar werden overgemaakt, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze stukken.

Andermaal , geheel in strijd met het meest elementaire vertrouwen dat de rechtsonderhorige moet kunnen stellen in de overheid, negeert verweester de brief van de raadsman dd 09/jun 2023 die , samen met het stukkenbundel , bij de aanvraag werd ingediend. Stuk 2 van het geïnventariseerde bundel dat bij die brief/aanvraag werd ingediend, betreft de gelegaliseerde geboorteakte.

Dit is geen nieuw gevoegd stuk.

Evenmin is dit een laattijdig stuk.

Verweester kon bij haar beslissing wel degelijk rekening houden met dit stuk.

Volledigheidshalve geeft verzoeker navolgend de volledige inventaris van alle stukken die gevoegd waren bij de aanvraag (stuk 25) :

- 1. uittreksel uit het bevolkingsregister
- 2. gelegaliseerde geboorteakte
- 3. uittreksel huwelijksakte
- 4. huurcontract
- 5. Aanslagbiljet 2022
- 6. loonstroken echtgenote
- 7. arbeidsongeschiktheidsattesten
- 8. factuur Engie
- 9. factuur Farys
- 10. verklaring lidmaatschap CM
- 11. beslissing commissie voorwaardelijke invrijheidstelling 23.08.2006
- 12. schrijven schuldbemiddelaar
- 13. arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 31-01-2008
- 14. arrest Raad van State dd 30.10.2008
- 15. weigering art 9bis vreemdelingenwet dd 2.4.2009
- 16. bevel om het grondgebied te verlaten dd 17.04.2009
- 17. attest werkgever MSO
- 18. laatste tewerkstellingsdocumenten
- 19. vonnis strafuitvoeringsrechtbank dd 7.7.2009
- 20. schrijven Lindenhof

Het betreft stukken 2 tem 21 van het stukkenbundel bij het annulatieberoep.

6. Zoals voormeld kan verzoeker België niet verlaten, richting Congo, en nochtans is dit de enige manier om als Congolees ingeschreven te worden , nu hij als kind in 1971 het toenmalige Zaïre heeft verlaten, en er nooit meer terugkeerde.

Verweester geeft zelf toe in haar nota dat Zaïre ophield te bestaan sinds 1997. Het is niet omdat Zaïre ophield te bestaan, dat verzoeker niet meer bestaat... Verweester lijkt de burgerlijke dood te willen invoeren...

Verweester eist dus het onmogelijke, hoewel zij perfect de identiteit van verzoeker kent. De helft van De Haan kent trouwens verzoeker , bij wijze van spreken, nu er niet veel inwoners van Afrikaanse herkomst rondlopen , die vloeiend West-Vlaams spreken...

Voor zover art 40ter § 2 1ste lid 2° Vreemdelingenwet zo moet gelezen worden dat het familielid , dat geen geldige identiteitskaart of paspoort kan voorleggen, spijs zijn identiteit bekend is, geen gezinshereniging kan krijgen, meent verzoeker dat zulks een ongrondwettige schending van art 22 van de Grondwet inhoudt. Er zijn meer dan genoeg vreemdelingen, die door omstandigheden geen geldige identiteitskaart of paspoort kunnen voorleggen.

(..)

Ondergeschikt verzoekt verzoeker dan ook om desbetreffend een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Deze prejudiciële vraag zou kunnen worden omschreven als volgt:

"Schendt artikel 40ter § 2 1ste lid 2° Vreemdelingenwet artikel 22 van de Grondwet, in de lezing waarin als geldig identiteitsdocument een geldige identiteitskaart of paspoort vereist wordt , met uitsluiting van elk ander bewijs dat de identiteit bewijst , en onafgezien omstandigheden waarin de betrokkene geen geldige identiteitskaart of paspoort kan bekomen".

3.2. Gezien hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan. Zo verwijst de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar artikel 52, §2, 1° en §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en de artikelen 40ter, §2, en 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Tevens bevat deze akte een motivering in feite, met name dat verzoekende partij, aangezien zij nalaat een geldig identiteitsdocument voor te leggen conform voornoemde artikelen, niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ouder van een Belgisch kind; het voorgelegde Zaïrees paspoort is al jaren vervallen en kan niet gebruikt worden om verzoekende partij te identificeren.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding.

3.5. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij op 12 juni 2023 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend. Deze aanvraag gebeurde, anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, uitsluitend in haar hoedanigheid van vader van een Belgisch minderjarig kind, zijnde M.K.S., °(...) 2016. De Raad wijst erop dat conform artikel 52, §1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit: *“Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, (...) een aanvraag in(dient) voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.”* (eigen onderlijning). De bijlage 19ter van 12 juni 2023 die zich in het administratief dossier bevindt en die aldus de bevestiging inhoudt van de indiening van de gezinsherenigingsaanvraag stelt: *“De betrokkene heeft zich bij het gemeentebestuur aangeboden om een aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen, in zijn hoedanigheid van:*

(..)

x vader of moeder van een minderjarige Belgische burger;

(..)

van M.K.S., x.x.2016, België (xxxxxxxxxxx)

(..)”

Verzoekende partij heeft deze bijlage 19ter ondertekend. Het is aldus duidelijk dat verzoekende partij enkel een gezinsherenigingsaanvraag met haar Belgisch minderjarig kind heeft ingediend. Dat zij ook een gezinsherenigingsaanvraag in functie van haar echtgenote heeft ingediend kan gelet op voorgaande niet gevolgd worden. Het loutere feit dat zij bij deze aanvraag een schrijven van haar advocaat heeft gevoegd die erop wijst dat “*Cliënt vraagt gezinshereniging aan met zijn partner en kinderen, die van Belgische nationaliteit zijn.*” doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Het kwam immers aan verzoekende partij toe, op het moment dat zij zich bij het gemeentebestuur aanbiedt, via de bijlage 19ter duidelijk aan te geven in functie van welke referentieperso(o)n(en) zij haar aanvraag indient. *In casu* heeft verzoekende partij haar gezinsherenigingsaanvraag evenwel beperkt tot het Belgisch minderjarig kind M.K.S..

Verzoekende partij kan gelet op voorgaande aldus niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij *in casu* onzorgvuldig of met schending van het vertrouwensbeginsel, dat inhoudt dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd, haar aanvraag enkel beoordeeld hebben in functie van het minderjarig Belgisch kind.

Gelet op voorgaande verwijst de verwerende partij dan ook terecht naar de toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : [...] 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. [...]”

3.7. Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 27 juni 2016, artikel 18). Voorheen (sinds de inwerkingtreding van wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de vreemdelingenwet omtrent de ouders van minderjarige Belgen:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – (...) – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarde voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind heeft aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van “*een geldig identiteitsdocument*”, terwijl het voorheen volstond om “*een identiteitsdocument*” over te leggen.

Verzoekende partij betwist niet dat zij een Zaïrees paspoort heeft voorgelegd dat reeds jaren vervallen is. Zoals de verwerende partij aldus niet foutief motiveert heeft zij nagelaten een geldig identiteitsdocument voor te leggen.

Waar zij verwijst naar artikel 52 van het vreemdelingenbesluit benadrukt de Raad dat dit artikel geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wettelijke bepaling die voorziet in een afzonderlijke documentaire verplichting waaraan een ouder van een Belgisch minderjarig kind moet voldoen bij het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart. Bijgevolg kan verzoekende partij via artikel 52 van het vreemdelingenbesluit niet dienstig verwijzen naar artikel 41, § 2 van de vreemdelingenwet en zo naar artikel 47 van het vreemdelingenbesluit.

Waar verzoekende partij in haar betoog nog verwijst naar het arrest *Zambrano* van het Hof van Justitie van 8 maart 2011, dient de Raad op te merken dat dit arrest stelde dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen. *In casu* heeft de

verwerende partij geen uitspraak gedaan over de vraag of verzoekende partij het kind al dan niet ten laste heeft en evenmin heeft zij verzoekende partij een arbeidsvergunning geweigerd. Verzoekende partij, die haar identiteit niet bewezen heeft door het voorleggen van een geldig identiteitsdocument, kan er zich niet toe beperken louter te verwijzen naar voormeld arrest opdat de Raad kan aannemen dat de handelwijze van verwerende partij het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten van het minderjarig Belgisch kind in het gedrang brengt.

Ook waar verzoekende partij nog verwijst naar het *Mrax*-arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 (C-459/99) oordeelt de Raad dat deze verwijzing *in casu* niet dienstig is. Deze rechtspraak heeft immers betrekking op familieleden van burgers van de Unie, wat ten overvloede duidelijk blijkt uit de overwegingen 38 en 39 van het arrest. Deze rechtspraak van het Hof van Justitie werd vervolgens gecodificeerd in artikel 5, lid 2 en lid 4 van de Burgerschapsrichtlijn (2004/38/EG) en dit vindt zijn neerslag in artikel 41 van de vreemdelingenwet. Een familielid van een Belgische onderdaan kan sedert de wetswijziging van 8 juli 2011 echter niet meer worden gelijkgesteld met een familielid van een burger van de Unie. Bijgevolg kan verzoekende partij zich ook niet baseren op rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op het vrije verkeer van de burgers van de Unie en hun familieleden. Evenmin kan een familielid van een Belgische onderdaan zich baseren op de richtlijn 2004/38/EG. Hoewel de situatie van een ouder van een Belgisch minderjarig kind een Europese dimensie heeft en er in artikel 40ter, § 2, 2° van de vreemdelingenwet overeenkomstig rechtspraak van het Hof van Justitie inzake artikel 20 VWEU rekening wordt gehouden met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (zie GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6), kan verzoekende partij zich om deze reden alleen nog niet baseren op rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op het vrije verkeer van de burgers van de Unie en hun familieleden, dat thans verankerd werd in richtlijn 2004/38/EG. Enkel in geval de Belgische onderdaan gebruikt heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kan diens familielid worden gelijkgeschakeld met een familielid van de burger van de Unie (cf. artikel 40 ter, § 1 van de vreemdelingenwet), waardoor dit familielid zich kan beroepen op artikel 41 van de vreemdelingenwet. Dit blijkt *in casu* niet, minstens toont verzoekende partij dit niet aan.

3.8. Met haar betoog voorts dat uit de gegevens van het rijksregister en allerlei andere stukken blijkt dat haar identiteit gekend is door het bestuur slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag haar identiteit moet bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument, hetgeen zij *in casu* nagelaten heeft te doen.

Ook waar zij erop wijst dat zij een gelegaliseerd geboortecertificaat heeft voorgelegd kan dit betoog niet tot een ander besluit nopen. Zo blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij bij haar aanvraag volgende stukken heeft gevoegd:

- schrijven advocaat van 9 juni 2023;
- betalingsbewijs retributie;
- vervallen Zaïrees paspoort;
- uittreksel akte van geboorte minderjarig Belgisch kind;
- nationaliteitsbewijs minderjarig Belgisch kind.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag voormeld geboortecertificaat heeft overgemaakt aan het bestuur. Voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag voormeld geboortecertificaat heeft gevoegd, herhaalt de Raad dat er, in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging, sprake moet zijn van een bewijs dat de identiteit van de betrokkene duidelijk vaststelt, *in casu* een geldig identiteitsdocument. Verzoekende partij is dan wel de overtuiging toegedaan dat zij haar identiteit wel degelijk heeft bewezen doch gaat eraan voorbij dat het voorgelegde paspoort reeds lang vervallen is en dus geen geldig identiteitsdocument is in de zin van artikel 40ter, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Het geboortecertificaat van 2004 waarnaar zij verwijst en dat enkele gegevens bevat maakt van het paspoort geen geldig identiteitsdocument noch maakt het van dit attest een geldig identiteitsdocument in de zin van artikel 40ter, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt met de verwijzing naar het geboortecertificaat niet aannemelijk dat de verwerende partij *in casu* onterecht vastgesteld heeft dat zij nagelaten heeft een geldig identiteitsdocument voor te leggen.

3.9. Dit alles laat onverlet de mogelijkheid voor verzoekende partij om een nieuwe aanvraag in te dienen als ouder van een Belgisch minderjarig kind vergezeld van een geldig identiteitsdocument. Haar betoog dat het voor haar onmogelijk is om een nieuw paspoort te verkrijgen van haar autoriteiten wordt door geen enkel objectief stuk onderbouwd, ook niet door de verwijzing naar de vermelding in het geboortecertificaat van 2004 waarin gesteld wordt dat het verkrijgen van een uittreksel uit de geboortekarte moeilijk blijkt door de vernietigingen van het archief. Verzoekende partij toont met geen enkel concreet gegeven aan dat zij zich tot haar nationale autoriteiten heeft gewend met de vraag haar een geldig identiteitsdocument te verschaffen en dit haar geweigerd werd. Zij houdt het derhalve op een bloot betoog dienaangaande. Zij toont geenszins aan

dat de verwerende partij enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft waardoor de bestreden beslissing met miskenning van de geldende regelgeving, of nog op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Nog daargelaten de vaststelling dat gelet op voorgaande bespreking de verzoekende partij niet aantoont welk belang zij heeft bij haar verzoek om de door haar in de syntheseseminarie geformuleerde prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof en de Raad, wiens arresten vatbaar zijn voor beroep tot vernietiging bij de Raad van State, met toepassing van artikel 26, §2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, niet gehouden is het Grondwettelijk Hof te verzoeken op een prejudiciële vraag uitspraak te doen wanneer hij meent dat het antwoord erop niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij voor het eerst in de syntheseseminarie de Raad verzoekt een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. De syntheseseminarie laat de verzoekende partij evenwel geenszins toe nieuwe middelen te ontwikkelen of middelen uit te breiden en tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten. De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont de verzoekende partij niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van dit onderdeel niet reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. De onderdelen van de middelen die slechts voor het eerst ontwikkeld werden in de syntheseseminarie zijn onontvankelijk (cf. RvS 26 april 2007, nr. 170.603; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528).

3.10. Het staat verzoekende partij eveneens vrij om een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen in functie van haar echtgenote met de volgens haar dienstige stukken.

3.11. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

3.12. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER